

Børn og nærdødsoplevelser

"Ved I, at jeg døde?", spurgte en lille dreng sine forældre.

75 % af alle børn, der har været tæt på at dø, fortæller senere spontant om lysvæsener, masser af dyr og glade børn i himlen.

af Brad og Sherry Steiger,
forfattere

Dr. David Smith, lektor i børnesygdomme på British Columbia universitetet, fortæller om fireårige Sandra og treårige Chrissy, to kræftramte børn, som blev genforenet i den åndelige verden.

De to piger mødte hinanden, mens de blev behandlet for leukæmi på hospitalet. Sandra blev sendt hjem for at tilbringe den sidste tid sammen med familien, og hun var ikke klar over, at Chrissy døde.

To dage efter Chrissys død blev Sandra dybt bevidstløs, og da hun vågnede, fortalte hun sin mor, at hun havde set Chrissy i himlen. Først var Sandra blevet skræmt af de himmelske omgivel-

ser, men hendes veninde havde fortalt hende, at hun ikke skulle være bange, hun var der for at guide hende.

Ifølge Smith kunne Sandra umuligt vide, at Chrissy var død. De to små venner befandt sig milevidt fra hinanden og havde ikke haft kontakt i månedsvis.

Efter sit nærdødsbesøg i himlen blev Sandra "rolig og fredfyldt", fortalte Smith, som havde behandlet begge pi-

ger på Vancouver hospital. Sandra fortalte ham, at hun havde været et sted med et smukt hvidt lys, og hun vidste, at alt ville blive ok, fordi Crissy ventede på hende der.

Sandra mistede bevidstheden lidt efter lidt og døde næste dag.

"Hun var ikke bange for at dø", tilføjede Smith. "Chrissys død fik en speciel betydning - hun skulle guide et andet smerteramt barn, som skulle dø kort efter."

Baby med hjertestop

Jeffrey Iverson, vært ved en engelsk tv-serie om paranormale emner, fortæller i sin bog om den femårige dreng Mark, som forbløffede sine forældre med sin beretning om en nærdødsoplevelse, som han havde haft i en alder af ni måneder.

Han havde haft hjertestop på hospitalet. Det vidste hans forældre selvfølgelig alt om, men de anede intet om deres søns usædvanlige oplevelse af det.

Mark fortalte dem, at han kunne huske, at han kravlede ind i en tunnel mod et strålende lys. Han så læger og sygeplejersker, sin bedstefar og sin mor nede

under sig, men en slags væg adskilte dem.

Efter at have kravlet i tunnelen et godt stykke tid, løftede en hjælpende hånd ham op til et sted, hvor lyset var overordentligt klart. Nu kravlede Mark ikke mere, han gled eller svævede. Han huskede, at han havde set flokke af hvide skikkelser, gyldne veje og endog Gud.

Gud havde telepatisk spurgt ham, om han ønskede at vende tilbage til jorden. Skønt Mark svarede, at han ønskede at forblive i lyset, sagde Gud, at han havde et formål med livet og var nødt til at vende tilbage. Og derefter var han tilbage på hospitalet, hvor han lå i koma i tre måneder.

Marks forældre fortalte, at sønnens overraskende afsløring kom helt tilfældigt en dag under frokosten, hvor han spurgte dem: "Ved I, at jeg døde?"

Deres umiddelbare reaktion var: "Nå, virkelig?", men Mark kom med så mange detaljer om sin behandling, omgivelserne på hospitalsstuen og personalet, at de blev overbeviste om, at han virkelig havde observeret begivenhederne fra et punkt uden for kroppen.

Tørre tal om ndo

En Gallup-undersøgelse i 1992 viste, at ca. 13 mio. voksne amerikanere hævdede, at de havde gennemgået mindst én nærdødsoplevelse (ndo).

En undersøgelse foretaget af magasinet U.S. News afslørede, at 18 % af den amerikanske befolkning (ca. 50 mio. voksne) havde haft en nærdødsoplevelse.

Ifølge en rapport om spiritualitet i magasinet Newsweek i 2005 troede 67 % af amerikanerne på et liv efter døden og en himmel eller et helvede, hvortil sjælene stiger op eller ned.

I marts 2006 offentliggjorde Scripps Howard News Service en undersøgelse, hvori 72 % af de adspurgte sagde, at de troede på et liv efter døden, hvor de ville have "en form for bevidsthed".

Ifølge dr. P.M.H. Atwater, som har studeret mange nærdødsoplevelser, vil næsten en tredjedel af alle, som ligger for døden på et hospital, sandsynligvis få en nærdødsoplevelse.

"Men hvis det drejer sig om børn, er tallet 75 %", siger hun med henvisning til dr. Melvin Morse, som sammen med Kimberly Clark Sharp udførte det første

"Jeg druknede"

En kvinde insisterer på, at hun kan huske, at hun faldt i en sø og druknede, da hun var knap to år.

"Jeg husker, at jeg pludselig var omgivet af en masse små drenge og piger, som smilede og lo og strakte deres hænder frem imod mig. Bag dem stod en høj, skægget mand, som bare syntes at udstråle kærlighed og fred. Han smilede til mig og rystede på hovedet for at vise, at jeg ikke kunne blive der sammen med de andre glade børn."

"Det næste, jeg husker, er en fremmed mand, som knælede over mig, mens jeg hostede vand op. Min mor stod bag ham og så både bange og lettet ud."

empiriske studium af børns nærdødsoplevelser.

Atwater har selv overlevet tre nærdødsoplevelser, og hendes første to bøger, *Coming Back to Life* og *Beyond the Light*, betragtes som "biblerne" for ndo-forskning.

"Selv nyfødte kan have en ndo og fortælle deres forældre om det, når de har lært at tale", fortæller hun.

Fødselsmareridt

John Lione fra New York husker en nærdødsoplevelse, som fandt sted under hans fødsel.

"Min mor fortalte mig, at min fødsel var vanskelig. Jeg var et såkaldt blåt barn. Hun fik mig først at se efter to dage. Mit ansigt var helt sort og blåt, også øjnene. Hun sagde, at min hud så ud, som om den var blevet trukket af mit ansigt. Det var der, hvor tangen havde grebet mig. De måtte give mig trakeotomi (kunstig åbning i luftrøret), så jeg kunne trække vejret. Jeg er også fuldstændig døv på højre øre. Som om dette ikke var nok, fik jeg mæslinger, da jeg var ca. et halvt år."

Lige fra sine tidligste barndomsår

havde John en stadig tilbagevendende drøm:

"Jeg ligger på knæ, helt foroverbøjet. Jeg prøver som en gal at binde nogle knuder op på et reb af en slags. Jeg er lige ved at komme fri, da jeg bliver slået i ansigtet."

I begyndelsen vågnede lille John grædende. Senere, da han blev vant til mareridt, kunne han sove igennem denne del med knuderne, rebet og slaget.

"Drømmen fortsatte derefter til den del, hvor et lys stråler imod mig fra højre side. Da jeg ser til venstre, ser jeg en kvinde i en lang, flagrende kjole. Jeg kan ikke se hendes ansigtstræk tydeligt, men jeg ved, at hun ikke er min mor. Samtidig ved jeg, at jeg kender hende, og jeg føler en stærk trang til at nå hende. Jeg kalder og kalder, men kan ikke komme hen til hende. Her slutter drømmen."

I årevis fortalte John denne tilbagevendende drøm til venner, læger, sygeplejersker osv. Men ingen syntes at ane, hvad den betød.

I 1986 fik han sin galdeblære fjernet, og han oplevede sin sælsomme drøm for sidste gang.

John havde ellers besluttet, at dette mareridt ville forblive et af hans personlige mysterier, da han kom i besiddelse af Melvin Morses bog *Closer to the Light* på en højst besynderlig måde.

"Jeg var på vej til arbejde på en regnfuld dag, da jeg så bogen ligge på jorden, tør, som om en eller anden lige havde tabt den. Der var ingen i nærheden, så jeg samlede den op."

"Samme aften, da jeg begyndte at læse den, blev jeg forbløffet over beretningerne om børn, der havde sælsomme drømme ligesom mine. Min kone sagde, at måske havde jeg slet ikke drømt, måske havde det været erindringer om en nærdødsoplevelse. Rebet med knuderne var, da jeg kæmpede i livmoderen med navlestrengen. Slaget i ansigtet var, da lægen greb mig med tangen. Så døde jeg, tror jeg - og gik ind i lyset."

Senere deltog John i en konference, hvor Betty Eadie, forfatter til *Embraced by the Light*, berettede om sine egne nærdødsoplevelser.

"Hun havde set himmelske væsener spinde et materiale ud fra en klar substans. P.M.H. Atwater var også til stede, og hun mente, at substansen var 'tråde

af lys'. Da vidste jeg, at kvindens lange, flagrende kjole var af lystråde."

Ukendte søskende

Atwater har noteret sig, at meget små børn ofte taler om en "dyrehimmel", som de må passere, før de kan komme til den himmel, hvor der er mennesker. Hun fortæller videre:

"Et barn i en nærdødsoplevelse møder ofte en bror eller søster, som er død tidligere - også selvom denne var et aborteret foster. Og sommetider mødes fremtidige søskende."

Atwater har efterforsket en sag med en fireårig dreng, som fortalte om en nærdødsoplevelse, efter at han var druknet og genoplivet. Hans mor var skeptisk, indtil han fortalte, at han havde mødt sin bror, mens han var på den anden side. "En bror, min skat?", sagde hun, "du ved, at du ingen bror har."

Drengen chokerede hende med at svare: "Jo, jeg har, mor. Han blev trukket ud af din mave, da du var 14 år."

Kvinden var som lammet, sagde Atwater. "Det var sandt. Hun var blevet gravid og havde fået en abort, da hun var 14. Hun havde aldrig fortalt det til nogen - ikke engang til sine forældre eller sin mand."

De kloge børn

Forfatteren Melvin Morse mener, at børns nærdødsoplevelser er specielle, fordi børn taler fra hjertet og er relativt fri for kulturel påvirkning. Når børn beretter om en ndo, gør de det enkelt, rent

"Jeg ser en kvinde i en lang, flagrende kjole. Jeg ved, at hun ikke er min mor. Men jeg kender hende, og jeg kalder og kalder, men kan ikke komme hen til hende."

Meget små børn taler ofte om en "dyrehimmel", som de må passere, før de kan komme til den himmel, hvor der er mennesker.

"Hun tog min hånd ..."

"Jeg kan stadig helt klart erindre et strålende lys over min mors skulder", fortæller en mand. Han hævder at kunne huske, at hans mor sad og holdt ham, mens han havde meget høj feber pga. skoldkopper, da han var to år.

"Derefter forvandlede lyset sig til et billede af en smuk dame. Hun tog min hånd, og vi drog til et fredfyldt sted med masser af dyr. Det var en slags forunderlig have eller det ultimative kæledyrszoo."

"Senere - jeg aner ikke, hvor længe efter - åbnede jeg øjnene og så min mor og far smile til mig. Det var formentlig, da feberen faldt, og jeg begyndte at komme mig."

"Englen fortalte, at jeg ikke ville dø"

"Jeg havde allerede fået den sidste olie af vores præst", fortæller en kvinde. "Jeg var 26 måneder. På en eller anden måde vidste jeg, at jeg var døende. Mine forældre sad ved min seng, og min mor græd, dybt hulkende."

"En engel - eller et lysvæsen, som jeg formodede var en engel - viste sig ved siden af mig, smilede og tog mig ud af min krop. Væsenet fortalte mig, at jeg ikke ville dø, at jeg ville vende tilbage til mine forældre og blive en voksen kvinde. Senere fortalte væsenet mig, at jeg også ville få børn."

"Og så hørte jeg en sygeplejerske sige til en eller anden, at de skulle få fat i lægen, da jeg var ved at vende tilbage til livet."

Brad og Sherry Steiger har siden 1968 gennemført en omfattende spørgeskemaundersøgelse: *The Steiger Questionnaire of Mystical, Paranormal and UFO Experiences*.

Ud af de ca. 36.000 personer, som har svaret siden 1968, hævder 69 %, at de har haft en nærdødsoplevelse. For 82 % af disse skete det, før de blev 12 år.

De tre beretninger i boksene stammer fra denne undersøgelse.

og uden filter. Og det er usandsynligt, at de skulle have en skjult dagsorden om at bevise en bestemt religiøs retning eller spirituel forventning.

Mange børn beskriver, at de går ind i lyset, og at et himmelsk væsen fortæller dem, at de skal tilbage, fordi det endnu ikke er tid for dem at blive på den anden side. Andre siger, at de selv kunne bestemme, om de ville forblive på det andet tilværelsesplan.

Melvin Morse har observeret, at det er det kloge barn, som returnerer, da det forstås, at livet har et formål. Som en patient, der lå for døden, sagde til ham: "Livet skal leves. Lyset må vente." □

Gengivet fra Fate Magazine.

Henv.: Brad og Sherry Steiger, www.bradandsherry.com.

Litteratur:
Children of the Light, Brad Steiger & Sherry Hansen Steiger, Signet 1995.
One with the Light, Brad Steiger, Signet 1994.